

Han Duvarları

– M.Filizman · 20 Ocak 2010

Yağz atlar kişnedi, meşin kırbaç şakladı
Bir dakika araba yerinde durakladı.
Neden sonra sarsıldı altımda demir yaylar,
Gözlerimin önünden geçti kervansaraylar...
Gidiyorum, gurbeti gönlümle duya duya,
Ulukışla yolundan Orta Anadolu'ya
İlk sevgiye benzeyen ilk acı, ilk ayrılık!
Yüreğimin yaktığı ateşle hava ılık,
Gök sarı, toprak sarı, çıplak ağaçlar sarı...
Arkada zincirlenen yüksek Toros dağları,
Önde uzun bir kışın soldurduğu etekler,
Sonra dönen, dönerken inleyen tekerlekler...
Ellerim takılırken rüzgarların saçına
Asıldı arabamız bir dağın yamacına,
Her tarafta yükseklik, her tarafta ıssızlık,
Yalnız arabacının dudağında bir ıslık,
Bu ıslakla uzayan, dönen kıvrılan yollar.
Uykuya varmış gibi görünen yılan yollar
Başını kaldırarak boşluğu dinliyordu.
Gökler bulutlanıyor, rüzgar serinliyordu.
Serpilmeye başladı bir rüzgar ince ince,
Son yokuş noktasından düzlüğe çevrilince
Nihayetsiz bir ova ağarttı benzimizi
Yollar bir şerit gibi ufka bağladı bizi
Gurbet beni muttasıl çekiyordu kendine
Yol, hep yol, daima yol... bitmiyor düzlük yine.
Ne civarda bir köy var, ne bir evin hayali
Sonunda ademdir diyor insana yolun hali,
Arasına geçiyor bir atlı, iki yayan
Bozuk düzen taşların üstünde tıkırdıyan
Tekerlekler yollara bir şeyler anlatıyor,
Uzun yollar bu sestem silkinerek yatıyor...
Kendimi kaptırarak tekerleğin sesine
Uzanmış kalmışım yaylının şiltesine,
Bir sarsıntı... uyandım uzun süren uykudan;

Geçiyordu araba yola benzer bir sudan
Karşıda hisar gibi Niğde yükseliyordu,
Sağ taraftan çingirak sesleri geliyordu;
Ağır ağır önümden geçti deve kervanı,
Bir kenarda göründü beldenin viran hanı.
Alaca bir karanlık sarmadayken her yeri
Atlarımız çözüldü, girdik handan içeri
Bir deva bulmak için bağrındaki yaraya
Toplanmıştı garipler şimdi kervansaraya.
Bir noktada birleşmiş vatanın dört bucağı
Gurbet çeken gönüller kuşatmıştı ocağı,
Bir pırıltı gördü mü gözler hemen dalıyor,
Göğüsler çekilerek nefesler daralıyor,
Şişesi is bağlamış bir lambanın ışığı
Her yüzü çiziyordu bir hüznün kırışığı,
Gitgide birer ayet gibi derinleştiler
Yüzlerdeki çizgiler, gözlerdeki çizgiler...
Yatağımın yanında esmer bir duvar vardı,
Üstünde yazılarla hatlar karışmışlardı;
Fani bir iz bırakmış burda yatmışsa kimler,
Aygın baygın maniler, açık saçık resimler...
Uykuya varmak için bu hazin günde, erken,
Kapanmayan gözlerim duvarlarda gezerken
Birdenbire kıpkızıl birkaç satırla yandı;
Bu dört mısra değil, sanki dört damla kandı
Ben garip çizgilerle uğraşırken başbaşa
Raslamıştım duvarda bir şair arkadaşına;
"On yıl ayrımı Kınadağı'ndan
Baba ocağından yar kucağından
Bir çiçek dermeden sevgi bağından
Huduttan hududa atılmışım ben"
Altında da bir tarih. Sekiz mart otuz yedi..
Gözüm imza yerinde başka ad görmedi.
Artık bahtın açıktır, uzun etme arkadaş!
Ne hudut kaldı bugün, ne askerlik, ne savaş;
Araya gitti diye içlenme baharına,
Huduttan götürdüğün şan yetişir yarına!
Ertesi gün başladı gün doğmadan yolculuk
Soğuk bir mart sabahı... Buz tutuyor her soluk

Ufku tutuřturmadan fecrin ilk alevleri
Arkamızda kalıyor şehrin kenar evleri
Bulutların ardında gün yanmadan sönüyor,
Höyükler bir dađ gibi uzaktan görünüyor...
Yanımızdan geçiyor ağır ağır kervanlar,
Bir derebeyi gibi kurulmuş eski hanlar
Biz bu sonsuz yollarda varıyoz, gitgide,
İki dağ ortasında boğulan bir geçide
Sıkı bir poyraz beni titretirken içimden
Geçidi atlayınca şaşırdım sevincimden
Ardımda kalan yerler anlaşırken baharla
Önümüzdeki arazi örtülü şimdi karla
Bu geçit sanki yazdan kışı ayırıyordu
Burada son fırtına son dalı kırıyordu
Yaylımız tüketirken yolları aynı hızla
Savrulmaya başladı karlar etrafımızda
Karlar etrafı beyaz bir karanlığa gömdü;
Kar değil, gökyüzünden yađan beyaz ölümdü...
Gönlümde can verirken köye varmak emeli
Arabacı haykırdı *İşte Araplıbeli*
Tanrı yardımcı olsun gayri yolda kalana
Biz menzile vararak atları çektik hana.
Bizden evvel buraya inen üç dört arkadaş
Kurmuştlar tutuşan ocağa karşı bağdaş
Çıtırdayan çalılar dört cana can katıyor
Kimi haydut kimi kurt masalı anlatıyor
Gözlerime çökerken ağır uyku sisleri
Çiçekliyor duvarı ocağın akisleri
Bu akisle duvarda çizgiler beliriyor
Kalbime ateř gibi řu satırlar giriyor
"Gönlümü çekse de yarin hayali
Ařmaya kudretim yetmez cibali
Yolcuyum bir kuru yaprak misali
Rüzgarın önüne katılmışım ben"
Sabahleyin gökyüzü parlak, ufuk açıldı
Güneřli bir havada yaylımız yola çıktı
Bu gurbetten gurbete giden yolun üstünde
Ben üç mevsim değişmiş görüyordum üç günde
Uzun bir yolculuktan sonra İncesu'daydık

Bir han yorgun argın tatlı bir uykudaydık
Gün doğarken bir ölüm rüyasıyla uyandım.
Başucumda gördüğüm şu satırlarla yandım!
"Garibim namıma Kerem diyorlar
Aslı'mı el almış harem diyorlar
Hastayım derdime verem diyorlar
Maraşlı Şeyhoğlu Satılmış'ım ben"
Bir kitabe kokusu duyuluyor yazında
Korkarım yaya kaldın bu gurbet çıkmazında
Ey Maraşlı Şeyhoğlu, evliyalar adağı!
Bahtına lanet olsun aşmadıysan bu dağı!
Az değildir, varmadan senin gibi yurduna
Post verenler yabanın hayduduna kurduna!
Arabamız tutarken Erciyes'in yolunu
Hancı dedim bildin mi Maraşlı Şeyhoğlu'nu?
Gözleri uzun uzun burkuldu kaldı bende,
Dedi
Hana sağ indi ölü çıktı geçende!
Yaşaran gözlerimde her şey artık değişti
Bizim garip Şeyhoğlu buradan geçmemişti...
Gönlümü Maraşlı'nın yaktı kara haberi.
Aradan yıllar geçti işte o günden beri
Ne zaman yolda bir hana raslasam irkilirim,
Çünkü sizde gizlenen dertleri ben bilirim
Ey köyleri hududa bağlayan yaslı yollar
Dönmeyen yolculara ağlayan yaslı yollar!
Ey garip çizgilerle dolu han duvarları
Ey hanların gönlümü sızlatan duvarları!...

Faruk Nafiz Çamlıbel